

ОСНОВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ЮРИДИЧНОЇ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Англійська мова є переважаючою мовою міжнародного бізнесу і відіграє значну роль як юридична мова в межах Європейського Союзу. Юридична англійська мова – це стиль англійської мови, який використовують адвокати та інші юридичні фахівці в процесі своєї роботи. Вона містить ряд незвичних ознак, які пов'язані з термінологією, мовною структурою, лінгвістичними умовами та пунктуацією.

Розвиток юридичної англійської мови тісно пов'язаний з історією Великої Британії, юридична традиція якої ґрунтується на загальному праві. Протягом декількох століть після вторгнення нормандців англійська мова залишалася розмовною мовою більшості населення, тоді як майже всі листи писались французькою або латинською мовами. Англійські країни (особливо США, Великобританія, Канада, Австралія, Нова Зеландія та Південна Африка) успадкували систему загального права, головною особливістю якої є те, що закони не кодифіковані. Серед наслідків такої традиції можна назвати складання багатьох важливих юридичних документів із використанням архаїчних лінгвістичних форм.

Протягом історії юридична англійська була під впливом латини та французької мови. Після вторгнення нормандців в Англію в 1066 р., англо-нормандська французька мова стала офіційною мовою Англії. Протягом майже 300 років була мовою судочинства. Як результат, багато слів, що використовуються в сучасній юридичній англійській мові, походять від англо-нормандської, наприклад: *property, estate, chattel, lease, executor, tenant*.

З 1066 р. Латинська мова була мовою офіційних записів та статутів, але це не була мова судових прохань чи дебатів. Статут прохання, який був прийнятий французькою мовою в 1356 році, зазначав, що всі судові розгляди повинні проводитися англійською мовою, але записані латинською мовою. Тим не менше, використання французької мови в судових провадженнях продовжилось і в XVII столітті в деяких сферах права.

Вплив латинської мови можна побачити в ряді слів і фраз, таких як *ad hoc, de facto, bona fide, inter alia, and ultra vires*, які досі використовуються в юридичній літературі. Згідно із Законом про судові розгляди (1730), латинська мова була замінена англійською. В результаті нові галузі права, такі як комерційне право, почали повністю розвиватися англійською мовою.

У середньовічний період юристи використовували суміш латинської, французької та англійської мов. Використання пар слів з різних мов призвело

до появи змішаних мовних дублетів у юридичній мові. Серед прикладів змішаних мовних дублетів є: "breaking and entering" (English/French), "fit and proper" (English/French), "lands and tenements" (English/French), "will and testament" (English/Latin). Прикладами англійських дублетів є: "let and hindance", "have and hold".

Для письмових форм юридичної англійської мови використовується термін *legalese*, який характеризується багатослівністю, латинськими виразами, номіналізаціями, вбудованими реченнями, пасивними дієсловами та довгими реченнями.

Широко поширена серед юристів думка, що значення юридичних документів містилося лише у вживаних словах та їх контексті. У сучасній юридичній редакції пунктуація використовується для уточнення їх значення. Юридична англійська мова містить деякі слова та назви, такі як роботодавець та працівник; орендодавець та орендар, у яких взаємність та протилежність характеру відносин вказується використанням альтернативних закінчень: -er, -or та -ee. Фразові дієслова часто вживаються в квазітехнічному значенні. Наприклад, сторони укладають договори, вносять депозити, вручають [документи] іншим сторонам, списують борги тощо.

Юридичну мову іноді важко зрозуміти через використання великої кількості складних слів та фраз.

Юридична англійська використовує багато технічної термінології, яка незнайома неспеціалісту (наприклад, відмова, обмеження торгівлі, обмежувальний договір, вексельний естопель).

Значна частина цього словникового запасу походить з французької та латинської мов. Ці терміни включають звичайні слова, що вживаються з особливим значенням. Наприклад, знайомий термін розгляд відноситься юридичною англійською мовою до контрактів і означає дії, неприпустимість або обіцянку однією стороною договору, що становить ціну, за яку купується обіцянка іншої сторони (Оксфордський словник права). Інші приклади – це будівництво, надання переваги, викуп, обробка, утримання та пошук.

Нині лінгвістичними теоріями, які досліджують юридичну англійську мову, є криміналістична лінгвістика та юридичний дискурс. Судова лінгвістика – це область прикладної лінгвістики, що встановлює зв'язок між мовою, законом та злочином. Її метою є застосування лінгвістичних знань, методів та уявлень до криміналістичного контексту права, мови, розслідування злочинів, судового розгляду та судового процесу. Дискурс – це термін, який описує письмові та усні комунікації. Аналіз юридичного дискурсу фокусується на розслідуванні юридичних текстів: письмових кодексів та текстових записів судового провадження. Юридичні документи (контракти, ліцензії тощо); судові прохання (повістки, дописи, судові рішення тощо); закони (Акти парламенту та підзаконні акти, звіти про справи) та юридична кореспонденція становлять джерела лінгвістичних досліджень.